Cengiz Aytmatov

Beyaz Gemi

Roman

Çeviren:
Refik Özdek

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 225
EDEBÎ ESERLER: 114

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 16267

ISBN: 978-975-437-043-0

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

1. Basım: 1991
85. BASIM

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Kapak Tasarımı: Zafer Yılmaz

Dizgi-Tertip: Ötüken

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika Numarası: 45523 Tel: (0212) 444 62 18

İstanbul- 2020

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Cengiz Aytmatov; 1928 yılında Kırgızistan'ın başkenti Bişkek'e bağlı Talas Vadisi'nde yer alan Şeker Köyü'nde doğdu. Babası Törekul Aytmatov, annesi Nagima Hamzayevna Aytmatova'dır. Memur olan babası 1937 yılında Stalin'in temizlik harekâtında öldürülen kurbanlar arasındadır. Annesi çeşitli memuriyetlerde bulunmuş ve dört çocuğunu kendi başına büyütmek durumunda kalmıştır. İlkokula kendi köyünde giden Cengiz Aytmatov, babaannesi Ayıkman Hanım'dan dinlediği ninniler, masallar, ve efsanelerle yetişir.

İkinci Dünya Savaşının yokluk yıllarını babasız geçiren Aytmatov, çocuk yaşından itibaren çalışmaya başlamıştır. Bu dönemde köy sovyeti kolhozu sekreteri ve vergi memuru olarak çalışır. 1946 yılında Kazakistan'ın Cambul şehrinde Veteriner Teknik Okulu'nda eğitim görmeye başlamıştır. Bu okul bitince, 1948'de Kırgızistan Tarım Enstitüsü'ne devam etmiştir. 1953 yılında buradan veteriner olarak mezun olur. Aytmatov'un ilk eseri, 1952 yılında *Pravda* gazetesinde yayımlanan *Gazeteci Cyuda*'dır. Bu hikâyeyi, 1957 yılında yayımlanan *Yüzyüze* takip eder. 1956-58 yılları arasında Moskova'da Gorki Edebiyat Enstitüsü'ne devam eden yazarın Cemile adlı hikâyesi, 1958 yılında *Novy Mir* (Yeni Dünya) dergisinde yayımlanır. Bu eseri büyük ilgi görür. Aytmatov şöhreti, bu eserinin Fransız şair Louis Aragon tarafından Fransızcaya tercüme edilmesi ve Avrupa'da yayımlanması ile yakalar. Aragon bu hikâyeye yazdığı önsözde Cemile hikâyesini "dünyanın en güzel aşk hikâyesi" olarak takdim etmiştir. Aytmatov, Cemile'nin yayımlandığı 1958 yılında Moskova Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ne başlamıştır. Aynı yılın sonunda Kruşçev'in anti-Stalinist kampanyası sırasında Sovyet Komünist Partisi'ne ve Yazarlar Birliği'ne kabul edilir. Babası Stalin muhalifi olan Aytmatov'un partiye girmesi ve birliğe kabul edilmesi ancak siyasî şartların yumuşaması sayesinde gerçekleşmiştir. Hatta sırf babasının muhalifliği yüzünden öğrencilik yıllarında bursu kesilmiş, pek çok terslikler yaşamıştır. Değişen siyasî şartlarla birlikte Aytmatov hem Kırgız hem de Rus yazarlar arasında yerini pekiştirmiştir. Bu yıllarda *Literaturnyi Kırgızistan* dergisi editörlüğünü, sonra beş yıl boyunca *Pravda*'nın Orta Asya muhabirliğini yapmıştır. Aytmatov 1963 yılında, *İlk Öğretmen*, *Deve Gözü*, *Cemile* ve *Selvi Boylum Al Yazmalım* adlı hikâyelerinden oluşan *Steplerden ve Dağlardan Hikâyeler* adlı kitabıyla Lenin Edebiyat Ödülü'nü kazanmıştır. 1959-67 yılları arasında *Novy Mir*'in editörlüğünü yapmış ve 1968'de Büyük Sovyet Edebiyat Ödülü'nü kazanmıştır. Aynı yıl Kırgızistan'ın millî yazarı seçilmiştir. Cengiz Aytmatov'un edebî seyri bu yıllarda hikâyecilikten roman yazarlığına doğru kayar. İlk romanı olan *Toprak Ana* 1963'te neşredilir. Yine aynı yıl yayımlandığında büyük heyecan uyandıran *Elveda Gülsarı*'yı kaleme alan Aytmatov, daha sonraki yıllarda çeşitli yayın organlarında hikâyelerini yayımlatmaya devam eder. 1964'de yayımlanan *Kızıl Elma* ve 1969'da

yayımlanan *Oğulla Buluşma* hikâyelerinden sonra, yazar 1970'de edebiyat âleminde yankı bulan *Beyaz Gemi* romanını neşreder. Daha sonra 1972'de *Asker Çocuğu* hikâyesini, 1975'de Kazak yazar Kaltay Muhammedcanov'la birlikte *Fuji-Yama* adlı tiyatro eserini, 1976'da *Sultanmurat*, 1977'de *Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek* hikâyelerini neşreder. 1980 yılında kaleme aldığı *Gün Olur Asra Bedel* romanı, yazarın edebiyat hayatının zirvelerinden birini teşkil eder.

Aytmatov, 1986 yılında neşredilen *Dişi Kurdun Rüyaları* isimli romanıyla, yazarlık seyrini mahalli olandan evrensel olana taşımıştır. Aytmatov 1990'da yayımlanan *Beyaz Yağmur* ve *Yıldırım Sesli Manascı* hikâyelerinden sonra, aynı yıl *Cengiz Han'a Küsen Bulut*'u yayımlar.

Aytmatov, başarılı bir edebiyatçı kimliğine sahip olmasının yanında, insan ilişkileri ve yüksek temsil kabiliyeti sayesinde Sovyet devletinden itibar görmüş, devletin çeşitli birimlerinde görev almıştır. 1978 tarihinde Yüksek Sovyet Prezidium'u tarafından Sosyalist İşçi Kahramanı olarak ödüllendirilir. 1983 yılında Büyük Sovyet Edebiyat Ödülü'nü ikinci kez kazanmıştır. Gorbaçov döneminde Sovyet Parlamentosu Kültür ve Ulusal Diller Komitesi Başkanlığı ve Sovyet Yazarlar Birliği Sekreterliği görevlerinde bulunmuştur. Sovyetler Birliği dağılmadan önce Gorbaçov'un beş danışmanından biri olmuştur. Cengiz Aytmatov; edebi çalışmalarının dışında, 15 yıl Avrupa'da SSCB ve bilahare Kırgızistan'ın büyükelçiliğini yapmıştır. Avrupa Birliği, NATO, UNESCO ve Benelüks ülkelerinde görev yapmıştır.

Aytmatov, *Gün Olur Asra Bedel* romanının sinemaya uyarlanma çalışmalarının devam ettiği Tataristan'daki Kazan şehrinde rahatsızlanmış ve hastaneye kaldırıldığı Almanya'nın Nürnberg şehrinde 9 Haziran 2008 tarihinde vefat etmiştir.

Ötüken Neşriyat tarafından yayımlanan eserleri:

- Beyaz Gemi (Roman)
- Cemile - Sultan Murat (Hikâyeler)
- Cengiz Han'a Küsen Bulut (Roman)
- Dişi Kurdun Rüyaları (Roman)
- Elveda Gülsarı (Roman)
- Gün Olur Asra Bedel (Roman)
- Kızıl Elma - Oğulla Buluşma - Beyaz Yağmur - Asker Çocuğu - Deve Gözü (Hikâyeler)
- Toprak Ana (Roman)
- Yıldırım Sesli Manascı - Yüzyüze - Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek (Hikâyeler)

-I-

ONUN iki masalı vardı. Biri kendisinindi ve başka kimse bilmezdi. Ötekini ise dedesi anlatmıştı ona. Sonra ikisi de yok olup gitti. Şimdi biz bunlardan söz edeceğiz.

O yıl yedi yaşını doldurmuş, sekizine basıyordu.

Ona önce bir çanta aldılar. Kulpunun altında parlak madenden yaylı bir kilidi bulunan, siyah deri taklidi bir çanta. Ivır zıvır şeyleri koymak için güzel bir üst cebi de vardı. Ahım şahım bir şey değildi ama yine de güzel bir okul çantasıydı işte. Aslında her şey bu çantanın alınmasıyla başladı.

Bu çantayı ona dedesi bir gezgin satıcıdan almıştı. Gezgin satıcı 'maşin-mağaza' denilen otomobiliyle, dağlarda sürü besleyenlere öte beri satmak için dolaşır ve bazen San-Taş vadisine kadar gelirdi. Orman korucularının oturduğu San-Taş vadisi, boğazların, yamaçların arasından ormana doğru uzanan bir bölgeydi.

San-Taş'tâ sadece üç aile otururdu, ama maşin-mağaza bu ormancı ailelere de bir şeyler satmak için ara sıra buralara kadar tırmanırdı.

Üç ailenin tek oğlan çocuğu olduğu için satıcının geldiğini ilk gören her zaman o olurdu. Ve kapıdan kapıya, pencereden pencereye koşarak avaz avaz bağırırdı:

- Geliyoor! Maşin-mağaza geliyor!

Isık-Göl'ün kıyısından başlayan, taşlarla çukurlarla dolu bir yol, boğazın içinden ve sel yatağından geçip, San-Taş'a kadar çıkardı. Böyle bir yolda araba sürmek hiç

de kolay değildi. Yol, Karavul dağının eteğine gelince dar geçitten ayrılır, dağın bir memesine tırmanır, onu da aşar, sonra, sarp ve çıplak olan öbür yamaçtan usul usul inerek ormancıların evlerine ulaşırdı. Karavul dağı çok yakındaydı. Küçük çocuk, yaz mevsiminde hemen hemen her gün, dürbününü kaptığı gibi gölü seyretmeye gelirdi buralara. Tepeden bakınca her şeyi görürdü. Yaya da, atlı da ve tabiî araba da çok iyi görünürdü.

Sıcak bir yaz günüydü. Çocuk, kendisine ait bir gölcükte yüzüyordu. Bu defa, maşin-mağazanın bir toz bulutu kaldırarak geldiğini işte o zaman gördü. Bu gölcüğü ona, çayın sığ bir yerini taşlarla çevirerek dedesi yapmıştı. Taşlarla çevrili bu gölcük olmasa, belki şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Ya da ninesinin söylediği gibi, akıntıya kapılıp Isık-Göl'e doğru sürüklenirken, balıklara ve öbür tatlı su hayvanlarına yem olur, yalnız kemikleri kalırdı. Ve bir arayan soran da olmazdı. Onunla ilgilenecek kimseler olmadığına göre, ikide bir çayda çimmesine ne gerek vardı? Neyse ki böyle bir şey olmamıştı. Ama ya olsaydı! Belki ninesi gerçekten kendini suya atmazdı onu kurtarmak için. Ninenin gerçek torunu, kendi kanından torunu olsaydı, belki... Ama ninesi onun bir yabancı, bir hiç olduğunu söylüyordu. Bir yabancıyı ne kadar yedirip içirsen, ne kadar baksan, yine yabancı kalırdı.. bir yabancı!

Peki, ya o başkasının çocuğu olmak istemiyorsa? Hem niçin o yabancı oluyormuş. Belki de asıl yabancı ninesiydi.

Neyse, bu konu da, dedesinin yaptığı gölcük de sonraya kalsın.

Evet, o gün çocuk, maşin-mağazanın (gezgin satıcıya ait otomobilin), gerisinde toz bulutu bırakarak yamaçtan inmekte olduğunu gördü. Sanki kendisine bir çanta alınacağını bilmiş gibi büyük bir sevince kapıldı. Hemen sudan çıkarak, pantalonunu alelacele sıska bacaklarına geçirdi. Vücudu ıpıslak ve mosmordu. -Çünkü sel suları soğuk

olur-. Maşin-mağazanın geldiğini herkesten önce haber vermek için evlerine doğru koşmaya başladı.

Olanca hızıyla koşuyor, çalıların üzerinden atlıyor, atlayamayacağı kadar büyük olan kayaların yanından dolanıyordu. O büyük kayaların, o iri otların yanından, bir saniye bile durup vakit kaybetmeden koşuyordu. Oysa bu iri otların başka otlara, bu büyük kayaların başka kayalara hiç benzemediğini çok iyi bilirdi. Bunlar ona darılabilir, hatta isteseler ayaklarına takılıp düşmesine de sebep olabilirlerdi. Ihlamış Deve'nin yanından geçerken "Maşin-mağaza geliyor, seninle sonra konuşuruz" dedi. 'Yatan Deve' dediği, yarı beline kadar toprağa gömülmüş, kızılımsı, kambur bir deve idi. Normal zamanlarda onun yanından hörgücünü sıvazlamadan geçmezdi. Dedesinin güdük kuyruklu atını okşaması gibi okşardı onu. Şimdi ise sadece elini değdirmiş, "çok işim var, seninle sonra görüşürüz" demek istemişti. 'Eyer' adını verdiği, yarısı ak, yarısı kara bir başka kayası daha vardı. Onun bir eyeri andıran tepesine çıkıp ata biner gibi otururdu. 'Kurt' adını verdiği kaya ise boz renkli, yer yer kararmış, güçlü boynu ve kocaman kafası olan bir kurdu andırıyordu. Ona sürüne sürüne yaklaşır, vuracakmış gibi nişan alırdı. Ama en çok 'Tank' adını verdiği, heybetli, güçlü kayayı severdi. Çayın kıyısında, suların durmadan yıkadığı, aşındırdığı bu kaya, suya dalacakmış gibi dururdu. Dalacak, suları yararak, beyaz köpükler saçarak geçecekti sanki. Sinemada gördüğü tanklar da öyle giderdi çünkü: Kıyıdan suya dalar ve "hop!" suları yararak geçerdi. Çok az film seyrettiği için gördüklerini hiç unutmuyordu. Dedesi onu bazen, dağın öbür yakasındaki sovhozun sinemasına götürürdü. İşte o filmleri gördükten sonra, çay kenarında suya dalacakmış gibi duran kaya da bir tank oluverdi. Daha başka kayaları da vardı: 'Kötü' kayalar, 'iyi' kayalar, hatta 'kurnaz' kayalar, 'aptal' kayalar...

Bitkiler de çeşit çeşittiler: 'Sevimlileri', 'cesurları', 'korkakları', 'zararlıları' ve daha birçokları. Devedikenleri baş düşmanıydı meselâ. Çocuk onunla günde en az on defa düello yapar, saplarını koparırdı. Ama bu savaşın sonu gelmezdi. Çünkü devedikenleri budanmış olur, daha da büyürlerdi. Oysa kır sarmaşıkları, zararlı olsalar da, çok akıllı, çok neşeliydiler. Sabah güneşini en iyi karşılayan onlardı. Öteki bitkiler ne sabahı bilirlerdi ne akşamı. Hepsi birdi onlar için. Ama sarmaşıklar, güneşin sıcak ışınları yüzlerine vurur vurmaz gözlerini açarlardı. Önce bir gözlerini, sonra ötekini, derken bütün çiçeklerini açar, gülümserlerdi. Beyaz, açık-mavi, mor.. her renkte çiçekleri vardı bu sarmaşıkların. Eğer yanlarına gidip kımıldamadan ve ses çıkarmadan durursan, uyanırken birbirleriyle fısıldaştıklarını duyar gibi olursun. Karıncalar dahi bilirlerdi bunu. Sabahleyin sarmaşıkların kollarına tırmanır, güneşten gözlerini kısarak fısıldaşmaları dinlerlerdi. Kim bilir, belki çiçekler gördükleri düşleri anlatırlardı birbirlerine.

Gündüzleri, genellikle öğleyin, çocuk, uzun saplı şıralcın kümelerinin arasına dalar ve bundan çok hoşlanırdı. Şıralcınlar iri boylu, çiçeksiz idiler. Ama çok güzel kokarlardı. Küme küme, sık sık biter, adacıklar oluşturur ve başka otları yanlarına sokmazlardı. Hem onun yakın dostuydular. Bir şeylere canı sıkıldığı, çok üzüldüğü ve kimselere görünmeden ağlamak istediği zaman, gelir onların arasına gizlenirdi. Şıralcınlar çam gibi kokar ve insan kendisini bir çam ormanında sanırdı. Orası sessizdi, sıcaktı ve en önemlisi dallarıyla gökyüzünü örtmezlerdi. Sırtüstü uzanıp yatar, göğü seyrederdi onların arasında. Önce, gözünü perdeleyen gözyaşlarından pek bir şey göremezdi. Sonra gözyaşları diner ve bulutları seyre dalardı. Neyi görmek istese gösterirdi bulutlar. Onun mutsuz olduğunu, ah etseler, vah deseler de, kimsenin bulamayacağı bir yerlere kaçıp gitmek, uçup gitmek istediğini bilirlerdi. Kaçıp gitse,

"çocuk kayboldu, nerelerde bulacağız onu?" diyeceklerdi. Kaçıp gitmesin, orada durup kendilerini seyretsin diye de, onun istediği her biçime girerlerdi. Sayısız biçimlere girebilirdi bulutlar. Yalnız, o biçimlerin neye benzediğini anlaması, görmek istediğini seçip bulması gerekirdi.

Şıralcınlar göğü örtmezler, onların arasında insan huzura kavuşur, çam kokuları içini ısıtır. Onlar böyle bitkilerdir işte.

Otlar hakkında daha pek çok şey biliyordu. Alçaklarda biten gümüş renkli çayırları da çok severdi. Acırdı da onlara. Pek tuhaftı bu gümüşe çalan ak otlar. Başları hep havadaydı. İpek gibi yumuşak püsküllerini rüzgârsız edemezdi. Bekler dururlardı rüzgârı. Rüzgâr ne yöne eserse onlar da o yöne eğilirlerdi. Sanki komut almış ve tek kişiymiş gibi bütün çayır o yöne yatardı. Hele yağmur yağacak, fırtına çıkacak olsa, başlarını sokacak yer bulamazlardı. Tiril tiril titrer, yerlere kapanırlardı. Eğer ayakları olsaydı çok uzaklara kaçıp giderlerdi. Ama bu halleri yapmacıktı, bir oyundu. Fırtına diner dinmez yine başlarını kaldırır, kendilerini yele verir, oynaşırlardı. Rüzgâr nereye, onlar oraya...

Arkadaşsız, yapayalnız çocuk, onu kuşatan bu basit, saf çevresinde yaşayıp gidiyordu. Zaman zaman bütün bunları ona unutturan tek şey, gezgin satıcı, onun mağaza-arabası idi. Onu görür görmez olanca hızıyla koşmaya başlardı. Söylemeye gerek yok, otlardan ve kayalardan başka bir şeydi bu maşin-mağaza. Neler neler yoktu içinde!

Çocuk eve geldiğinde, araba da evlerin arkasındaki avluya girmek üzere idi. Evlerin yüzü çaya bakıyordu. Bu taraf hafif bir eğimle suya kadar inerdi. Suyun öbür tarafında ise, birden dikleşiyor ve dağlara doğru yükselen orman da buradan başlıyordu. Bu yüzden giriş yolu evlerin arka tarafındaydı. Çocuk vaktinde yetişip haber vermese, satıcının geldiğini kimse bilemezdi.

O saatte evlerde tek erkek yoktu, sabah erkenden çıkıp gitmişlerdi. Kadınlar ise ev işleriyle meşgul idiler. Çocuk açık duran kapılara koşup bağırmaya başladı:

- Geldi! Geldi! Maşin-mağaza geldi!

Kadınlar telaşlandılar. Önce, her biri paralarını gizledikleri yere gitti, sonra da dışarı fırlayıp birbirleriyle yarışırcasına arabaya doğru koştular. İşe bakın siz! Nine bile övdü çocuğu:

- Bakın, görün işte, bizim oğlanın gözünden hiçbir şey kaçmaz!

Çocuğun koltukları kabardı. Sanki maşin-mağazayı oraya kendisi getirmişti. Satıcının geldiğini haber verdiği için mutluydu. Arka avluda kadınlarla birlikte koşmaktan, arabanın açık kapısı önünde onlarla itişip kakışmaktan büyük bir zevk alıyordu. Ama kadınlar onu çoktan unutmuştu. Başka işleri vardı şimdi onların. Ne de çok mal vardı arabada! Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Ama topu topu üç kadın vardı: Çocuğun ninesi, annesinin kardeşi ve üç evin en önde gelen kişisi olan korucubaşı Orozkul'un karısı olan Bekey Teyze, bir de kucağında kızcağızı ile gelen Gülcemal. Gülcemal, basit bir işçi olan Seydahmet'in karısı idi. Hepsi bu kadardı işte. Ama mallara bir anda öyle saldırdılar, karıştırıp öyle altüst ettiler ki, satıcı onları uyarmak, her şeyi karıştırmamalarını ve hep birden konuşmamalarını söylemek zorunda kaldı.

Ama satıcıyı dinleyen kim! Kadınlar bütün malları savurmaya, havadan kapmaya, sonra bir bir seçmeye, daha sonra da seçtiklerini geri vermeye başladılar. Almak istediklerini bir kenara ayırıyor, giyip bakıyor, tereddüt ediyor, aynı soruları defalarca soruyorlardı. Bu hoşlarına gitmiyor, öteki çok pahalı, berikinin rengi iyi değil... Ve yine bırakıyorlardı seçtiklerini. Çocuk biraz uzakta durup bekliyordu. İşin onu ilgilendiren hiçbir yanı kalmamıştı artık. Canı sıkılmıştı. Olağanüstü beklentisi ve dağdan maşin-

mağazayı gördüğü zamanki sevinci yok olmuştu. Şimdi o maşin-mağaza, ıvır zıvır dolu âdi bir arabadan başka bir şey değildi gözünde.

Satıcının suratı asıldı. Bir şey alacağa benzemiyordu bu kadınlar. Dağ taş demeden uzak yollardan niçin gelmişti buralara kadar?

Gerçekten de öyle oldu. Kadınlar arabanın başından çekildiler. Heyecanları geçmiş, hatta biraz da yorulmuşlardı. Birbirlerine karşı ya da satıcıya karşı kendilerini haklı çıkarmaya çalışan sözler ettiler. Önce nine parası olmadığından yakındı. Para olmayınca da bir şey alamazdı. Bekey Teyze kocasından habersiz pahalı bir şey almaya cesaret edemedi. Dünyanın en mutsuz kadınıydı Bekey Teyze, çünkü çocuğu olmuyordu. Bunun için de Orozkul her sarhoş oluşunda dövüyordu onu. Bu da dedesini çok üzerdi. Çünkü Bekey Teyze dedesinin kızıydı. Yine de Bekey Teyze bir-iki ufak şey ve iki şişe votka aldı. Hiç almaması gerekirdi bu içkiyi, çünkü cezasını kendisi çekecekti. Nine kendini tutamadı ve satıcının duymayacağı kadar alçak sesle çıkıştı:

- Durduğun yerde başına belâ alıyorsun sen!

- Ne yaptığımı biliyorum ben! diye sözünü kesti Bekey Teyze.

Nine daha da alçak ama hiddetli bir sesle:

- Aptalın birisin sen! dedi.

Satıcı olmasaydı Bekey Teyze'nin dersini verirdi. Öyle bir kapışırlardı ki!..

Genç gelin Gülcemal kendini kurtaracak mazereti buldu. Satıcıya, kocası Seydahmet'in yakında şehre gideceğini, orada paraya ihtiyacı olacağını, onun için de kesenin ağzını açmayacağını söyledi.

Kadınlar arabanın önünde biraz daha oyalanıp, satıcının deyimi ile 'üç kuruşluk mal aldılar'. Tabiî buna alışveriş denirse! Sonra hepsi evlerine döndü. Onlar arkalarını döner dönmez satıcı yere tükürmüş, dağıtılan malları

toplayıp bir an önce buradan uzaklaşmaya hazırlanıyordu. İşte o sırada çocuğu fark etti:

- Ne o yaba kulak? Bir şey mi almak istiyorsun? Alacaksan acele et, kapatıyorum. Paran var mı?

Çocuğun kulakları yaba gibiydi, boynu ince, başı kocaman ve tostoparlaktı. Satıcı ona lâf olsun diye sormuştu bir şey alıp almayacağını. Ama çocuk başını sallayarak saygılı bir sesle cevap verdi:

- Hayır amca, param yok.

- Ben de sanıyorum ki vardır.

Satıcı bilmezlikten gelerek sözü uzattı:

- Buradakilerin hepsi varlıklıdır ama kendinizi yoksul gösterirsiniz. Cebindeki para değil mi yani?

Çocuk yine ciddi ve samimi cevap verdi:

- Param yok, amca.

Böyle derken delik cebinin içini dışına çıkararak gösterdi (öteki cebinin ağzı dikiliydi).

- Demek ki paraların delik cepten düşmüş, git de koştuğun yerlerde ara, belki bulursun.

Bir süre sustular. Sonra satıcı yine sordu:

- Hangi ailedensin sen? İhtiyar Mümin'in mi?

Çocuk 'evet' anlamında başını salladı:

- Onun torunu musun?

- Evet, diye yine başını salladı.

- Annen nerede?

Çocuk bu defa hiçbir şey demedi. Bu konuda konuşmak istemiyordu.

- Annen nerede olduğunu bildirmedi mi? Tanıyor musun onu?

- Bilmiyorum.

- Babanı da mı bilmiyorsun? Babandan da haber yok mu?

Çocuk yine bir şey söylemedi. Satıcı işi şakaya getirerek sormaya devam etti:

- Sen de hiçbir şey bilmiyorsun be arkadaş. Öyle olsun, canın da sağ olsun. Al bakalım şunu. (Avucuna şeker doldurarak çocuğa uzattı.)

Çocuk utanmıştı, almak istemiyordu.

- Al, al hadi. Bekletme beni, gideceğim.

Çocuk şekerleri alıp cebine koydu.

Satıcıyı uğurlamak için bir süre peşinden koşmayı düşünüyordu. O arada tembel, kıllı köpeği Baltek'i çağırmıştı yanına. Orozkul hep öldürmek isterdi o köpeği. Ne gereği vardı bu işe yaramaz köpeği beslemenin? Dedesi ise yalvar yakar, şimdilik ona dokunmamasını isterdi: "Bir çoban köpeği bulur bulmaz Baltek'i bir yere götürüp bırakırız." derdi. Baltek'in hiçbir şey umurunda değildi. Karnı doymuşsa yatar uyurdu. Karnı aç ise, dost olsun, yabancı olsun, herkese sokulup kuyruk sallar, kendisine kemirecek bir kemik atmalarını beklerdi. Böyle bir köpekti Baltek. Bazen canı sıkıldığında arabaların ardından koşardı, ama pek uzaklara gitmezdi. Biraz koştuktan sonra döner, eve gelirdi. Kısacası güvenilecek bir köpek değildi o. Yine de, çocuk için bir köpekle koşmak tek başına koşmaktan yüz kere daha iyiydi. Öyle de olsa köpek, köpekti işte.

Çocuk, satıcıya göstermeden Baltek'e bir şeker attı. "Bak, çok koşacağız ha!" dedi. Baltek hafif bir ses çıkararak kuyruğunu salladı. Yine şeker istiyordu. Ama çocuk bir tane daha vermeye cesaret edemedi. Satıcı gücenebilirdi. Adam, köpeğe yedirsin diye vermemişti ona bir avuç şekeri.

İşte tam bu sırada dedesi çıkageldi. İhtiyar, kovanların olduğu yere gitmişti. Oradan, evlerin ardında olup bitenler görülmezdi. Maşin-mağaza gitmeden gelmesi ne kadar iyi bir raslantıydı! Yoksa o güzel çanta alınmayacaktı. Doğrusu o gün çok şanslı bir gündü çocuk için.

Köydeki aksakalların 'Kıvrak Mümin' diye adlandırdıkları ihtiyarı çevrede herkes tanırdı ve onun da tanımadığı yoktu. Bu lâkabı ona, uzak yakın herkesle çok iyi geçindiği,

herkese güleryüz gösterip yardıma koştuğu için takmışlardı. Bununla birlikte, onun bu çabasına, bu iyiliğine kimse önem vermezdi. Eğer herkese karşılıksız dağıtacak olsalar altının da değeri olmazdı zaten. Onun yaştakilere gösterilmesi gereken saygıyı da çok görürlerdi ona. Onunla herkes pek rahat, kendi yaşıtıymış gibi konuşurdu. Buğu aşiretinin anlı şanlı bir yaşlısı öldüğü zaman verilen yas şöleni için kurbanı o keser, ileri gelen konukları o karşılar, onların attan inmelerine o yardım eder, çayları o ikram eder, hatta bazen odun kırar, su taşırdı. (Mümin'in kendisi de Buğu aşiretinden idi, bununla övünür ve aşiretinden biri ölecek olsa o aileyi hiç yalnız bırakmazdı.) Her yandan konukların gelip doluştuğu böyle şölenlerde yapılacak çok iş olurdu. İşte o zaman her işe koşar, hiçbir işten kaçmaz, her şeyin üstesinden gelirdi. Avıla (köye) doluşan konukları ağırlamakla görevli taze gelinler Mümin'in yaptığı işleri görünce:

- Kıvrak Mümin olmasaydı hâlimiz nice olurdu! derlerdi.

Kısacası, uzaktan torunu ile birlikte yas şölenine gelen bu ihtiyar adam, çay taşır, ayak işlerini yapardı. Onun yerine kim olsa çatlardı kahrından. Ama o hiç aldırmıyordu bunlara.

Kıvrak Mümin'in davetlilere hizmet etmesine kimse şaşmazdı. Hayatı boyunca taşıyacağı 'Kıvrak' lâkabını onun için vermişlerdi ona. Böyle kıvrak, böyle hamarat olmasının suçu kendisindeydi. Konuklardan biri, ölen kişinin evindeki konuklara hep onun yardım ettiğini görerek "Avılda yardım edecek gençler yok mu?" dediği zaman, Mümin onlara, "Merhum benim kardeşimdi" derdi. (O Buğuların hepsini kardeş sayardı. Oysa, merhum öteki Buğuların da kardeşiydi.) "Onun yas şöleninde ben çalışmayayım da kim çalışsın? Biz bunun için Buğu yaratıldık. Boynuzlu Maral Ana soyundanız biz. O kutsal Maral Ana, yaşayanlarımıza da ölenlerimize de dost olmamızı istedi bizden."

Kıvrak Mümin işte böyle mümin idi.

Yaşlılar da gençler de ona 'sen' diye hitap ederlerdi. Hatta sataşırlardı ona. O aldırmazdı. Sözünü dinlemezlerdi ama buna da bir şey demezdi. Doğru demişler: "Kendisini saydırmasını bilmeyeni saymazlar." O kendini saydırmasını bilmiyordu.

Hayatta bilmediği şey yoktu onun: Dülgerlik, saraçlık yapar, samanları çok güzel yığardı. Gençliğinde kolhozda öyle tayalar (saman yığınları) yapardı ki kış gelince onu açmaya kıyamazlardı. Yağmur yağınca sular yığının üzerinden kaz sırtından kayıp süzülür gibi akardı. Kar ise sanki evlerin damını örter gibi örterdi yığınları. Savaşta 'Emek Taburu'nda görev almış, Magnitogorsk fabrikasının duvarlarını örmüş, Stakhanov gibi adını duyurmuştu. Askerliğini bitirip gelince orman bölgesinde ev yaptı, ormancılık yapmaya başladı. Her ne kadar yardımcı işçi ise de, tomrukların taşınması işiyle o uğraşır, damadı olacak Orozkul ise kendisini sık sık davet ettirerek ziyafetlerde gönül eğlendirirdi. Ama üstleri denetim için gelince, onları Orozkul gezdirir, ormanı o gösterir, av partileri düzenlerdi onlara. O zaman patron o olurdu. Hayvanlara da, arılara da Mümin bakardı. Bütün hayatı sabahtan akşama kadar çalışmakla, türlü sıkıntılar içinde geçmişti ama kendini saydırmasını öğrenememişti bir türlü.

Üstelik Mümin'in dış görünüşü saygıdeğer bir aksakala da hiç benzemiyordu. Ne saygınlığı ne ağırbaşlılığı ne de sertliği vardı. İyi yürekli bir insandı ve böyle olduğunu, ama değerinin bilinmediğini yüzüne bakar bakmaz anlardınız. Tâ eski çağlardan beri böylelerine şu öğüdü verirler: "İyi olma, kötü ol! Dişlerini göster! Bak sana bu da azdır! Kötü ol, kötü!" Ama onun talihsizliği idi bu. Hep iyi olarak kalırdı. Buruşuk yüzünde gülümseme hiç eksik olmaz ve bakışı ile sanki "Ne istiyorsun? Ne istiyorsan söyle, senin için her şeyi yaparım, canın ne istiyorsa söyle bana" derdi.

Burnu ördek burnu gibi basık, hiç kıkırdak yokmuş gibi yumuşaktı. Boyu da uzun değildi bu ihtiyarın. Ama bir delikanlı gibi çevikti. Sakaldan yana da bahtsızdı. Çenesindeki iki üç kıldan ibaretti sakalı.

İnsan bazen yolda boylu boslu bir ihtiyarla karşılaşır: Gür sakallı, kuzu derisinden katlama yakası bulunan kürkünü giymiş, başında değerli bir papak, altında şahbaz at, eyeri gümüş bezeklidir. Görkemli bir ihtiyardır. Peygamber görünüşlüdür. Böyle birine insan baş eğer, her yerde saygı gösterirler öylesine. Ama Mümin sadece kıvraktı, becerikliydi, başka bir şey değil. Onun tek üstünlüğü bundan ibaretti. Başkalarının gözünde küçük düşmekten korkmamasıydı. (Ne oturmasını bilirdi ne konuşmasını ne cevap vermesini ve gülmesini... Yoo, yoo, yapamazdı bunları.) Bu bakımdan, gözden düşmekten korkmaması bakımından, kendisi bilmese de, çok şanslı sayılırdı. Oysa birçokları hastalıktan değil de, kendini daha büyük gösterme ihtirasından ölürlerdi. (Akıllı, yetenekli, güzel olmayı, üstelik görkemli, haksever, dürüst ve kararlı olarak tanınmayı kim istemez?)

Mümin öyle değildi. Tuhaf bir adamdı ve herkes de ona tuhaf davranırdı.

Onu üzen, gücendiren tek şey vardı. O da, anma şöleni için yapılan hısım-akraba toplantısına çağrılmamasıydı. Buna gerçekten çok üzülür, kalbi kırılırdı. Ama gücenmesinin asıl sebebi unutulmuş olması değildi. O bu toplantılarda hiçbir karara katılmaz, konuşmazdı zaten. Onu üzen, çok eskiden beri uygulanan bir geleneğe göre, ölen büyüğe karşı borcunu ödeyememek idi.

Mümin'in kendi dertleri de yok değildi. Bazı geceler bunları düşünür, ağlardı. Ona gözyaşı döktüren, büyük acılar veren bu dertleri aile dışında olanlar pek bilmezdi.

Mümin torununu maşin-mağazanın önünde görür görmez onun bir şeylere üzüldüğünü anladı. Ama satıcı gelip

geçen bir konuk olduğu için önce ona hitap etti. Atından usulca inerek iki elini birden uzattı:

- Selamünaleyküm büyük tüccar! dedi, yarı şaka yarı ciddi. Kazasız belasız getirdin mi kervanı? Alışveriş iyi geçti mi? -Gülümseyerek satıcının elini sıkıyor, sallıyordu.- Görüşmeyeli çok oldu, hoş geldin!

Satıcı Mümin'in konuşmalarına, perişan hâline, sahte deriden çizmelerine, karısının diktiği keten pantalona, iyice eskimiş ceketine, yağmurdan ve güneşten rengi solmuş keçe takkesine bakarak ve hoşgörü ile gülümseyerek cevap verdi:

- Kervan iyi, sapasağlam, ama kötü olan şu ki, tüccar ayağınıza kadar geliyor, siz ise başınızı alıp ormanlara, derelere gidiyorsunuz. Karılarınıza da Azrail'e can verir gibi paralarını sıkı sıkı tutmalarını tembih ediyorsunuz. Ne kadar mal getirirsem getireyim, elini kesesine atan çıkmıyor.

Mümin mahcup olmuştu. Özür diledi:

- Bağışla dostum, geleceğini bilseydik bir yere gitmezdik. Ama paramız da yok. 'Yok'un yüzü kararsın! Bak, sonbaharda patatesleri satarız, o zaman…

Satıcı sözünü kesti:

- Konuş, konuş sen! Çok iyi bilirim ben sizin gibi kokmuş zenginleri. Çakılmışsınız dağlara, toprak bol, ot bol, her taraf orman.. üç günde dolaşamazsın ormanın çevresini. Hayvanların var mı? Var! Kovanlarınız var mı? Var! Ama para harcamaya gelince pintilik eder, kapik vermezsiniz! Hadi, al bakalım şu ipek örtüyü. Bir tane de dikiş makinem kaldı.

Mümin kendini haklı çıkarmaya çalıştı:

- Vallahi yok o kadar param!

- İnanacağımı mı sanıyorsun? Cimrilik ediyorsun babalık? Ne yapacaksın o kadar parayı, turşusunu mu kuracaksın?

- Boynuzlu Maral Ana adına yemin ederim ki param yok.

- Şu kadife parçayı al, kendine pantalon diktirirsin.

- Alırdım ama, Maral Ana'ya and olsun ki...

Satıcı omuz silkti:

- Ee, seninle boşuna çene çalıyorum, boş yere gelmişim buraya. Peki Orozkul nerde?

- Sabah erkenden Aksay'a gitti, çobanlarla bir işi var.

- Ziyafete, eğlenceye gitti desene şuna!

Can sıkıcı bir sessizlik oldu. Sonra Mümin yine konuştu:

- Kusura bakma dostum, güzün Allah kısmet eder de patatesleri satarsak...

- Oo, güze daha çok var.

- Mademki öyle, bizi kınama, gel bir çayımızı iç.

- Çay içmeye gelmedim ben buraya...

Satıcı böyle derken arabanın kapısını kapatmaya başladı. Tam bu sırada köpeğin kulağından tutup arabanın ardından koşmak için bekleyen çocuğa ilişti gözü. Yine konuştu:

- Bari şu çocuğa bir çanta al. Yakında okula gidecek değil mi? Kaç yaşında şimdi?

Mümin işte bu fikri beğendi. Nihayet bir şey alacaktı bu inatçı satıcıdan. Torununa da gerçekten bir çanta gerekecekti, bu güz okula başlayacaktı çünkü.

- Bak işte bu doğru, nasıl da unuttum. Yedisini bitirdi, sekizine giriyor. Gel bakalım buraya.

Torununu yanına çağıran dede, ceplerini karıştırıp bumburuşuk bir beş ruble çıkardı. Herhalde çoktan beri orada idi bu para.

Çocuğa göz kırpan satıcı çantayı ona verdi:

- Al bakalım yaba kulak, dedi. Ama iyi oku ha! Yoksa dedenle birlikte bu dağlara çakılıp kalırsın!

- Okur o, akıllı çocuktur benim oğlum, dedi Mümin artan parayı sayarken.

Sonra, yeni çantasını beceriksizce tutan torununa baktı, onu çekip bağrına bastı ve alçak sesle:

- Bu çok iyi işte, bu güz okula gidersin.

İhtiyar nasırlı, ağır elini usulca çocuğun başına koymuştu.

Çocuk, birdenbire boğazına bir şeylerin tıkandığını hissetti. O anda dedesinin ne kadar zayıfladığını anladı, elbisesinden gelen her zamanki kokuyu da almıştı. Çalışan insanın üzerine sinen kuru ot ve ter kokusuydu bu. Hayatta ona en büyük sadakat, en büyük ilgi gösteren ve kendisini canı kadar sevdiğinden emin olduğu tek kişi varsa o da dedesiydi. Biraz şaşkın olduğu için bazı kişiler ona Kıvrak Mümin adını takmışlardı. Ne olmuş yani? Ne derlerse desinler, insanın öyle bir dedesi, öz dedesi olması çok iyi bir şeydi.

Çocuk bu kadar çok sevinebileceğini hiç düşünmemişti. O güne kadar bir gün okula gideceği de hiç aklına gelmemişti. O güne kadar o yalnız, dağın ardında, Isık-Göl köylerine dedesiyle yas şölenlerine gittiği zamanlarda görmüştü okula giden çocukları.

Artık çantasını elinden bırakmayacaktı. Onu büyük bir sevinçle herkese gösterdi. Önce ninesine uğradı. "Bak dedem ne aldı bana!" diyordu övüngeç duruşuyla. Sonra Bekey Teyze'ye gösterdi. Bekey Teyze de çok sevindi çantayı görünce. Çocuğa bazı övücü sözler de söyledi.

Bekey Teyze'nin neşeli olduğu günler pek azdı. Çok defa suratı asık, kaşları çatık ve sinirli olur, öz bacısının oğlunu farketmezdi bile. Aklı pek başında olmazdı. Onun derdi ona yetiyordu zaten. Nine onun için: "Çocukları olsaydı Bekey bambaşka bir kadın, Orozkul da bambaşka bir adam olurdu" diyor. Hatta o zaman dedesi Mümin de şimdi olduğundan çok başka biri olurdu. İki kızı vardı onun: Bekey Teyze ile onun küçüğü ve çocuğun annesi olan kızı. Yine de memnun değildi. İnsanın çocuğu olmaması kötü

bir şeydi, ama çocuklarının çocukları olmaması daha da kötüydü. Nine böyle diyordu. Varın siz anlayın ne demek istediğini.

Çocuk, Bekey Teyzesinden sonra çantasını Gülcemal'e ve onun kızına göstermek için onların evine doğru koştu. Oradan da olanca hızıyla ot biçen Seydahmet'in yanına gitti. Koşup 'Ihlamış Deve'nin yanından geçerken hörgücünü okşayacak vakti olmamıştı. Sonra 'Eyer'in, 'Kurt'un, 'Tank'ın yanından ve çayın kıyısından gitti. Daha sonra çaydikenlerinin arasındaki cılgadan (patikadan) geçti. En sonunda, biçildiği için çıplak kalan çayırın şeridinden koşup Seydahmet'in yanına geldi.

O gün Seydahmet yalnızdı. Dede kendi payına düşen, sonra Orozkul'un payına düşen otları çoktan biçip bitirmişti. Nine ile Bekey Teyze otları tırmıkla toplamış, dede bunları arabaya taşırken çocuk da ona yardım etmişti. Ahırın yanında iki büyük taya (yığın) yapmışlardı. Dede onları öyle güzel istiflemiş, üstlerini öyle güzel düzlemişti ki, ince tarakla taranmış gibiydiler. Ne kadar yağmur yağarsa yağsın içine su geçmezdi. Her yıl böyle olurdu. Orozkul ot biçme işine elini bile sürmez, her işi kaynatasının üstüne yıkardı. Ee, kumandan o değil mi? "İstesem en az iki kişiyi birden işten çıkarır, kovarım" diyordu. Bu iki kişi Dede ile Seydahmet idi. Ama yalnız sarhoş olduğu zamanlar söylerdi bunu. Yoksa, Mümin'i kovamazdı. O zaman bütün işleri kim yapacaktı? Hele bir denesindi. Onsuz yapabilir miydi bakalım? Ormanda, özellikle sonbaharda yapılacak çok iş vardı. Dede: "Orman koyun sürüsü değil, dağılıp gitmez," derdi, "ama yine de bakım ister, güzel olması gerekir. Yangın çıksa ya da dağdan büyük seller aksa, ağaçlar bir kenara çekilemez, yerlerinden kımıldayamazlar, durdukları yerde mahvolup giderler. Orman korucusunun görevi de onları mahvolmaktan kurtarmaktır işte."

Orozkul, Seydahmet'i de işten atamazdı. Çünkü o söz dinlerdi. Hiçbir şeye karışmaz, kimseyle tartışmazdı. Ama, güçlü kuvvetli bir delikanlı olsa da, tembelin tekiydi. Uyuşuk ve uykucu idi. Zaten orman işçiliğini de bunun için seçmişti. Dede "onun gibi bir delikanlı sovhozda kamyon şoförlüğü yapar, traktörle tarla sürer" diyordu. Oysa Seydahmet'in bahçesinde patatesleri yabanî otlar basar, bağ-bostan işleri de kucağı bebekli Gülcemal'e kalır.

Seydahmet ot biçme işinde pek geride kalıyordu. Önceki gün dede bile kendini tutamamış, onu azarlamıştı: "Geçen kış acıdım sana. Aslında sana değil hayvanlarına acıdım. Onun için kendi otumdan birazını sana verdim. Yine bana güveniyorsan bari şimdiden söyle de senin otları da biçivereyim!" demişti. Bu sözler ona dokunmuş olacak, sabahtan beri durmadan tırpan sallıyordu.

Arkasında birinin koşup gelmekte olduğunu ayak seslerinden anlayan Seydahmet dönüp baktı, gömleğinin yeniyle alnındaki terleri sildi ve:

- Ne istiyorsun? dedi. Beni mi çağırıyorlar?

- Hayır. Bak, bir çantam var benim. Dedem aldı, okula gideceğim.

- Yaa, bunun için mi koşa koşa geldin buraya? Bir kahkaha attıktan sonra devam etti konuşmaya: Mümin Dede böyledir zaten (böyle derken parmağını şakağının üzerinde döndürdü). Sen de onun yolunda gideceksin galiba. Ver de bir bakalım şu çantaya!

Çantayı aldı, kilidini açıp kapadı, evirip çevirip baktı. Sonra yine çocuğa uzatarak alaylı alaylı başını salladı:

- Peki, hangi okula gideceksin bakalım? Neredeymiş okulun?

- Hangi okula olacak? Fermadaki (çiftlikteki) okula elbet.

- Celesay'a mı gideceksin yani? dedi şaşırarak Seydahmet. Dağın ötesinde, en az beş kilometrelik bir yoldan gidilir mi oraya?

- Olsun, dedem atla götürüp getireceğini söyledi.

- Her gün götürüp getirecek ha! Delirmiş senin ihtiyar. Seninle beraber o da okula başlasa iyi eder. Aynı sıraya oturursunuz, dersler biter bitmez de dönersiniz.

Seydahmet katıla katıla gülüyordu. Mümin'in torunuyla aynı sırada oturması düşüncesi pek komik gelmişti ona.

Çocuk suratını asıp sustu.

- Darılma, dedi Seydahmet, ben gülmek için öyle konuştum.

Seydahmet böyle derken çocuğun burnuna acıtmadan bir fiske vurdu ve kasketinin siperini alnına indirdi. Çocuğun başındaki kasket, dedesinin resmî korucu kasketiydi. Ama Mümin utandığı için onu giymiyordu. "Ne olacak yani, âmir-memur muyum ben? Şu Kırgız papağımı hiçbir şeye değişmem" derdi. Yazın Nuh Nebî'den kalma bir ak kalpak (eskiden öyleymiş) geçirirdi başına. Bu sözde ak kalpağın kenarlarındaki siyah saten şeridi iyice solmuştu. Kışta ise koyun derisinden yine Nuh Nebî'den kalma takkesini giyerdi. Yeşil ormancı kasketini torununa vermişti, o giyiyordu.

Seydahmet'in dedesini aşağılaması çok ağırına gitmişti çocuğun. Başındaki kasketi düzeltti. Seydahmet ona bir fiske daha vurmak isteyince hemen geri çekildi ve öfkeyle çıkıştı:

- Çek elini!

- Vay canına! Huysuzun tekiymişsin meğer! dedi gülerek. Hadi hadi, kızmana gerek yok. Çantan çok güzel. (Böyle derken omuzunu sıvazladı.) Ama şimdi uç bakalım, benim daha çok işim var.

Bundan sonra elini tükrükleyerek tırpana yapıştı.

Çocuk geldiği patikadan yine koşarak ve aynı taşların yanından geçerek evin yolunu tuttu. Ama taşlarla gevezelik edecek vakti yine yoktu. Şimdi çantasıydı önemli olan.

Kendi kendisiyle konuşmayı severdi. Ama şimdi bir çantası vardı ve onunla konuşuyordu: "Ona inanma sen, dedem hiç de onun söylediği gibi değil. Hiçbir kötülük, hiçbir kurnazlık düşünmez o, bu yüzden alay ediyorlar onunla. Hiç kurnaz değildir. İkimizi de okula götürecek. Sen daha okulun nerede olduğunu bilmiyorsun değil mi? Çok uzak değil, sana gösteririm. Karavul dağından dürbünle bakarız. Hem sana "Beyaz Gemi"mi de göstereceğim. Ama önce dama uğrayalım. Dürbünümü orada bir yere sakladım. Buzağıya da bakmam gerek. Her defasında kaçıp "Ak Gemi"yi seyrederim. Buzağımız da iyice büyüdü ha! Kuvvetli bir dana oldu. İpini çektiği zaman tutmak çok zor oluyor. İneğin bütün sütünü emmeyi âdet edindi. İnek onun anasıdır ve sütünü hiç esirgemiyor ondan. Anlıyorsun değil mi? Anneler hiçbir şeyi esirgemez. Bunu Gülcemal söyledi. Onun da bir kızı var. Az sonra ineği sağacaklar. Sonra buzağıyı çayıra götüreceğim. O zaman tepeye çıkar ve oradan beyaz gemiyi görürüz. Biliyor musun, ben dürbünle de konuşurum. Şimdi üç kişi olduk: Ben, sen ve dürbün."

Böyle konuşa konuşa evine dönüyordu. Çok hoş bir şeydi çantayla konuşmak. Bu konuşmayı uzatmak, kendisi hakkında çantanın bilmediği birçok şeyi anlatmak istiyordu. Ama engel oldular. Yan tarafında bir atın ayak seslerini duydu. Az sonra ağaçların arasından boz atına binmiş biri çıktı. Bu gelen Orozkul idi. O da evine dönüyordu. Ondan başkasını sırtına almayan boz atı Alabaş'a gümüş kayışlı eyerini, şıngır şıngır öten bakır üzengilerini vurmuştu.

Orozkul'un şapkası ensesine kaymış, kızarık ve basık alnı meydana çıkmıştı. Sıcağın da etkisiyle atın üzerinde uyuklayarak gidiyordu. Bölge başkanlarının kıyafetine

benzeyen ama acemice dikildiği anlaşılan kadife ceketinin bütün düğmeleri çözülmüştü. Karnı şişmiş, beyaz gömleği kemerinden çıkmış sarkıyordu. İyice tıkınmıştı ve sarhoştu. Ziyafetten dönüyordu ve orada bol bol et yemiş, bol bol kımız içmişti.

Yaylaya çıkmış koyun ve yılkıların çobanları sık sık ziyafet verirlerdi ona. Böylece birçok dostu, birçok tanışı olmuştu. Ama çıkara dayanan dostluklardı bunlar. Orozkul çok yararlı bir kişiydi onlar için. Özellikle, ovada bir ev kurmak isteyen ama yazın dağlarda sürünün başından ayrılamayanlar için çok yararlıydı. Orozkul olmasa, ev yaptırırken, başta kereste olmak üzere gerekli malzemeyi nereden bulacaklardı? Ama Orozkul'u gördüler mi, onun şerefine bir ziyafet verdiler mi, işleri hemen olurdu. Kesimi yasak ormandan iki-üç ağaç seçer, kesip ovaya taşırlardı. Ona ziyafet vermeyenler ise, dağdan dağa dolaşıp durur ve yarım kalan evleri bir türlü tamamlanmazdı.

Orozkul, parlak meşin çizmelerinin burnunu üzengiye dayamış, eyerinin üzerine yığılmışçasına, ağır ağır ilerliyordu.

Çocuk çantasını kaldırıp ona doğru koşunca, az daha yuvarlanıp düşecekti atın üzerinden.

- Orozkul enişte, bak bir çantam var benim! Dedem aldı, okula gideceğim..

- Ay senin...

Korkusu geçmemiş olan Orozkul güçlükle dizgine asılarak çocuğa bir küfür savurdu.

Sonra, sarhoşluktan ve uykusuzluktan kanlanmış gözlerini çocuğa çevirerek:

- Sen de nereden çıktın? Nereden geliyorsun? dedi.

Çocuğun coşkusu, neşesi kaçmıştı. Birden kısılan sesiyle cevap verdi:

- Eve dönüyorum… Şey.. çantam var, onu Seydahmet'e gösterdim de...